

Arrest

**nr. 192 969 van 2 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. JACOBS
Grotestraat 122
3600 GENK**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. JACOBS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 22 september 2015 samen met haar 3 minderjarige kinderen België is binnengekomen, diende op 25 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 18 januari 2017 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 18 januari 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 25/09/2015

Overdracht CGVS: 05/02/2016

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 7 december 2016 van 16u30 tot 18u22, bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocaat, meester Jacobs, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakese staatsburger en een sjiïet van Arabische origine. U bent geboren in 1980 in medinat al Sadr, al Thawra. Daarna verhuisde u op jonge leeftijd naar el Saidiya, waar u gedurende het grootste deel van uw leven bleef wonen. U bent de zus van Al. B.M.A. (O.V. (...)) en W.B.M.A.(O.V. (...)). U bent de schoonzus van R.J.A. (O.V. (...)) en de moeder van R.B.H.A. (O.V. (...)) en F.B.H.A.(O.V. (...)). De dochter van uw broer Ah. B.M.A., S.B.H.A.(O.V. (...)), reisde eveneens met u mee.

In 2005 werd uw vader vermoord in medinat al Sadr wegens zijn lidmaatschap van de Baath partij. Uw broer Al. B.M.A. en uw broer Ah. B.M.A. werden gedurende de volgende jaren meermaals bedreigd wegens hun werk in de groene zone. In 2012 werd uw broer Ah. B.M.A. ontvoerd en werd hij tegen USD 50.000 opnieuw vrijgelaten. In juli 2014 werden u en uw moeder beschoten toen u in de auto van uw broer Al. B.M.A. boodschappen was gaan doen. U hield hier niets aan over. In augustus 2014 werd een bom geplaatst voor de deur van uw ouderlijk huis in Saidiya. Daarna verliet u het ouderlijk huis en ging u naar uw tante in Jadriya. Op 25 oktober 2014 werd uw man vermoord. In juni 2015 werd de man van uw zus W.B.M.A. vermoord. U verliet Irak met uw volledige familie op 02.09.2015, waaronder ook uw broer Ah. B.M.A. met zijn vrouw en kinderen, en uw moeder. Eens aangekomen in Turkije zijn uw moeder en uw broer Ah. B.M.A. met zijn gezin na enkele maanden teruggekeerd naar Irak. Via de Balkanroute kwam u met uw kinderen, uw zus en uw broer en zijn kinderen en vrouw aan in België op 22.09.2015, waar u op 25.09.2015 een asielaanvraag heeft ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende foto's of kopieën van documenten neer: uw huwelijksakte, de identiteitskaarten van uw kinderen, uw woonstkaart, de geboorteaktes van uw kinderen, de identiteitskaart en de eerste pagina van het paspoort van A./S.B.H.A., de eerste pagina's van de paspoorten van u, uw broer Ah. B.M.A., uw schoonzus en uw kinderen, de identiteitskaart van uw schoonzus H., uw rantsoenkaart, de woonstkaart van uw broer Ah. B.M.A., de identiteitskaart van uw broer Ah. B.M.A. en de achterkant van uw eigen identiteitskaart. Verder legt u ook een origineel uittreksel van overlijden neer van uw man en een kopie van de overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vertrokken bent uit uw land van herkomst Irak wegens de moord op uw man in oktober 2014 en de daarmee gepaard gaande problemen met uw schoonfamilie, en omdat u zelf beschoten werd in de auto van uw broer Al. B.M.A. als gevolg van zijn problemen (CGVS, p. 5, 8). Na grondige analyse van deze elementen heeft de Commissaris-generaal echter geconcludeerd dat er in uw hoofde geen vrees voor vervolging is of een risico op ernstige schade bestaat.

Wat betreft de feiten die ook broer, Al. B.M.A. (O.V. (...)), aanhaalde (CGVS, p.5) (het verleden van uw vader bij de Baath partij en zijn moord in 2005, de ontvoering van uw broer Ah. B.M.A. in 2012, de herhaaldelijke en jarenlange bedreigingen aan het adres van uw broers Al. B.M.A. en Ah. B.M.A., de beschieting in de wagen van uw broer Al. B.M.A. in juli 2014, de plaatsing van een bom voor uw ouderlijk huis in augustus 2014, de dood van uw tante in september 2014, de bedreiging in februari 2015 en de moord op de man van uw zus W.B.M.A. in juni 2015), kan gewezen worden op het volgende. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw broer wat dit betreft door het Commissariaat-generaal beslist werd dat hij de status van vluchteling of subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend, kan in uw hoofde evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw broer is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uit Irak vertrokken bent wegens jarenlange bedreigingen vanwege de militie Hezbollah; ze wilden namelijk dat u en uw broer stopten met werken voor het leger en zich in de plaats bij hen zouden aansluiten. Naast deze bedreigingen haalt u nog een aantal andere elementen aan in het kader van uw asielaanvraag, meer bepaald de moord op uw vader in 2005 wegens zijn lidmaatschap van de Baath partij en de beschieting van uw huis enkele dagen later, een bedreiging in 2008 tijdens uw job als bewaker van de onderminister van Landbouw, de moord op uw schoonbroers in oktober 2014 en in juni 2015. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Als hoofdreden voor uw vertrek uit uw land wijst u erop dat u en uw broer sinds 2009 jarenlang werden bedreigd wegens jullie werk bij het leger – de militie Hezbollah zou van jullie verlangen dat jullie dit werk opzegden en zich in de plaats met hen zouden meewerken (CGVS Al. B.M.A. p. 7, 8, 13, 15). Ter illustratie van deze bedreigingen haalt u een aantal concrete feiten aan doorheen uw asielaanvraag: de ontvoering van uw broer Ah. B.M.A., de beschieting van uw wagen met zus Y. en uw moeder erin, de plaatsing van de bom aan uw ouderlijk huis, een dreigbrief, uw familie die geld werd gevraagd (CGVS Al. B.M.A. 7.12.2016 p. 10 e.v. + CGVS vragenlijst Al. B.M.A. 8.01.2016 vraag 3.5). U bent er echter niet in geslaagd om deze door u aangehaalde bedreigingen aannemelijk te maken.

U haalt verschillende keren aan dat de militie wilden dat u en uw broer stopten met jullie werk voor het leger en zich in de plaats bij hen zouden aansluiten, onder andere ‘om andere mensen te ontvoeren en te vermoorden’. U wou dit niet doen want u vindt dat de milities criminele bendes zijn, maar als u dat niet zou doen, zouden ze u vermoorden, verklaart u (CGVS Al. B.M.A. p. 7, 8, 13, 15, 16-17, 18). Deze verklaringen van u zijn echter maar weinig aannemelijk. Er dient namelijk opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat de volksmilities al Hashd al Shaabi – waartoe ook Kataib Hezbollah behoort, de militie waar u herhaaldelijk naar verwijst als zijnde uw vervolger – door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan hun organisatie en ook aan hun gewapende strijd. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. Dat u in tegenstelling hiertoe verklaart dat de militie Hezbollah u en uw broer wel wilde verplichten toe te treden tot hun organisatie en met hen mee te doen, en u zelfs zou doden als u dit niet zou doen, is bijgevolg weinig aannemelijk. Deze vaststelling doet reeds a priori zwaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde bedreigingen aan het adres van u en uw familie vanwege de door u genoemde militie.

Hoewel u een aantal keer verklaart dat de mensen die achter de bedreigingen aan uw adres zouden zitten, van de militie Hezbollah zouden zijn (CGVS Al. B.M.A. p. 7, 16, 17, 18), blijkt u maar weinig te weten over deze vermeende vervolgers of er weinig interesse in te vertonen. Gevraagd wat u over hen weet, antwoordt u: "Geen idee. Ik weet niet wie ze zijn. Ik ken die mensen van mijn regio die een link hebben met hen niet". Gevraagd wat Hezbollah precies is of hoe u ze zou omschrijven, zegt u: "Die mannen die hebben zich zomaar voorgesteld, we zijn van Hezbollah, je moet met ons samenwerken of je wordt vermoord". Als u daarop gevraagd wordt of u extra informatie over hen heeft opgezocht (aangezien u wist wie u bedreigde), antwoordt u: "Neen, ik kon geen informatie halen over hen, wie ze waren, tot welke groep ze behoren want die groep die zijn heel agressief en brutaal, je wordt agressief aangesproken, daarom kon ik geen informatie vragen". Ook via andere kanalen heeft u geen informatie proberen te bekomen – dat kon volgens u niet ‘omdat u geen contact heeft met de mensen uit uw regio en u bang was om naar die groep te informeren’ (CGVS Al. B.M.A. p. 18). Dit zijn echter maar weinig overtuigende verklaringen waarom u zich niet beter zou kunnen informeren over de militie die u naar eigen zeggen vervolgde. Immers, u verklaart als militair al sinds jarenlang ervaring te hebben in de beveiligingssector, namelijk bij één van de hoogste autoriteiten van uw land te werken (de bescherming van de eerste minister), en daarvoor bij het Ministerie van Landbouw. Er kan dus redelijkerwijs aangenomen worden dat u coherentere verklaringen kan afleggen over de verschillende milities in uw land/stad, of, aangezien ze u en uw hele familie jarenlang met de dood zouden bedreigd hebben zoals u het zegt (CGVS Al. B.M.A. p. 16), op zijn minst de moeite zou nemen om meer te weten te komen over uw vervolgers. U had daar nochtans de mogelijkheid toe, aangezien u naar eigen zeggen nog tot vlak voor uw vertrek uit uw land bleef werken in het leger, en meer bepaald bij de beveiliging van de eerste minister. Van een militair actief in de beveiligingssector, zoals u, die beweert jarenlang bedreigd te zijn geweest omwille van zijn werk en die omwille van die reden uiteindelijk uit zijn land is gevlucht, kan op z'n minst verwacht worden dat hij meer interesse zou vertonen in zijn vervolgers, hij zich zou informeren over zijn vervolgers of hiertoe minstens een poging zou ondernemen. Dit is hier niet het geval, wat andermaal weinig bijdraagt tot de aannemelijkheid van uw problemen met deze militie.

In het kader van de bedreigingen tegen u en uw familie haalt u ter illustratie een aantal concrete feiten aan. De geloofwaardigheid van deze feiten wordt echter ondermijnd door een reeks incoherenties en tegenstrijdigheden die uw verklaringen en die van uw familieleden betreffende deze incidenten kenmerken.

Ten eerste verklaart u dat uw broer Ah. B.M.A. in september 2012 ontvoerd werd, waarna al snel een telefoontje van de ontvoerders volgde en hij na onderhandelingen en het betalen van USD 50.000 losgeld, na een drietal weken weer werd vrijgelaten. Ter staving van dit incident legt u de verklaringen van uw moeder en broer over deze ontvoering bij de politie en rechtbank neer (CGVS Al. B.M.A. p. 11 + document 10A/B/C dossier Al. B.M.A.). Wat u over deze ontvoering van uw broer verklaart, komt evenwel niet overeen met wat in de door u neergelegde documenten staat: daarin ontkent uw broer Ah.

B.M.A. namelijk dat er losgeld werd betaald en dat er überhaupt onderhandelingen hebben plaatsgevonden met de familie en ook geen contact werd genomen met zijn familie. Het feit dat u zich tegenspreekt over dergelijke cruciale elementen van de ontvoering kan op z'n minst merkwaardig genoemd worden en doet bijgevolg meteen afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze ontvoering. Bovendien dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een afdoende ondersteuning vormen van het aangehaalde asielrelaas als die gepaard gaan met geloofwaardige en coherente verklaringen. Zoals hierboven aangehaald, is dit in casu niet het geval. Uit de toegevoegde informatie in het dossier blijkt ook dat (officiële) documenten in uw land gemakkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden. Dit tast de bewijswaarde van deze documenten ernstig aan. Verder rijzen bijkomend vragen bij de ontvoering van uw broer Ah. B.M.A. wanneer blijkt dat hij wel samen met u uit Irak vertrok in september 2015, maar er een paar maanden later weer naar terugkeerde en sindsdien opnieuw op verschillende plaatsen in Bagdad verblijft, de plek waar hij dus zou zijn gekidnapt. U en uw zus W.B.M.A. verklaren dat hij daar wel niet volledig veilig zou zijn maar er sindsdien geen problemen meer heeft gekend (CGVS Al. B.M.A. p. 4-5 + CGVS W.B.M.A. p. 4). U geeft bovendien aan dat uw broer met zijn gezin af en toe naar het buitenland reist, meer bepaald naar Turkije en Libanon (CGVS, p. 4). Dit is zeer opmerkelijk. De terugkeer naar Bagdad van uw broer en zijn in- en uitreizen van en naar het buitenland sindsdien zijn maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u aangehaalde ontvoering waarvan hij daar in 2012 het slachtoffer zou zijn geweest. Ook uw broer zou volgens u trouwens meermaals bedreigd zijn wegens hetzelfde werk als u (het leger) en ook daarom aanvankelijk het land verlaten hebben zoals u (CGVS p. 4, 8). Dat hij dan zomaar meermaals in en uit het land reist en telkens weer terugkeert naar de plaats waar jullie vervolging zouden ondergaan hebben vanwege de milities, doet weinig goeds aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen aan jullie adres, en meer specifiek aan zijn ontvoering uit 2012.

Ten tweede verklaart u uw zus Y. en uw moeder in juli 2014 beschoten werden toen ze met uw wagen aan het rijden waren. Ter staving van dit incident legt u een klacht van uw zus met bijhorende politieonderzoek neer, een inschrijvingsbewijs van uw auto en een paar foto's van uw beschadigde auto (CGVS Al. B.M.A. p. 11 + documenten 14-15-16 dossier Al. B.M.A.). De geloofwaardigheid van dit incident wordt echter ondermijnd door verschillende elementen. Zo verklaart uw zus Y. dat de kogels de auto tijdens de beschieting niet geraakt hebben ("ik denk niet dat de kogels de auto geraakt hebben want ze hebben op een hoog niveau geschoten") (CGVS Y. p. 6). U daarentegen verklaart dat uit het onderzoek niet duidelijk is hoeveel keer de auto werd geraakt, maar dat de auto wel rechts vooraan werd geraakt (CGVS Al. B.M.A. p. 14). Uw zus W.B.M.A. verklaart ook dat de auto geraakt werd door kogels (CGVS W.B.M.A. p. 10). Deze verklaringen zijn onderling evenwel niet coherent. Ook over het feit hoe uw zus W.B.M.A. (die niet bij deze beschieting aanwezig was) van dit incident op de hoogte werd gesteld, antwoorden u en uw zussen verschillend. Y. zegt dat W.B.M.A.'s nachts telefonisch werd ingelicht, vermoedelijk door één van haar schoonzussen (S. of H.), op het moment dat zij zelf (Y.) nog in het ziekenhuis lag (CGVS Y. p. 6). U verklaart hieromtrent dat W.B.M.A. de dag na de beschieting naar uw zus Y. belde omdat ze niets van zich liet horen en dat die toen vertelde over wat er gebeurd was (CGVS Al. B.M.A. p. 15). W.B.M.A. zelf verklaart dan weer dat haar moeder haar 's nachts van thuis uit opbelde en over dit incident berichtte, op een moment dat ze samen met Y. alweer thuis was van het ziekenhuis (CGVS W.B.M.A. p. 9-10). Ook deze verklaringen zijn onderling niet coherent. Nochtans kan verwacht worden dat verschillende familieleden gelijklopende verklaringen afleggen over eenzelfde ingeroepen feit. Over de door u neergelegde documenten in verband met deze beschieting (klacht van zus en politieonderzoek) kunnen dezelfde opmerkingen gemaakt worden zoals bij de documenten in verband met de ontvoering van uw broer (zie boven). Op de foto's die u neerlegt is dan wel te zien dat uw auto beschadigd is, maar hiermee valt op geen enkele objectieve manier aan te tonen dat dit zou gebeurd zijn in de door u en uw zussen beschreven omstandigheden. Het inschrijvingsbewijs van uw auto betreft enkel een administratieve aangelegenheid, meer niet.

Ten derde verklaart u dat men in augustus 2014 een bom plaatste aan uw ouderlijk huis in de wijk Saidiya. Ter staving van dit incident legt u hierover verschillende klachtenbrieven en foto's van camerabeelden van de dader en verschillende klachtenbrieven (CGVS Al. B.M.A. p. 11-12 + documenten 12- 13 dossier Al. B.M.A.). U en uw zussen leggen echter incoherente verklaringen af in vergelijking met wat hierover in de documenten staat. Zo verklaart u dat u werd opgebeld door de buurman terwijl u op uw werk was. Hij wist u te vertellen dat men een bom aan uw huis had geplaatst. Daarop belde u meteen uw moeder met de boodschap dat ze moesten binnen blijven omdat er een bom was. Volgens u lichtte de buurman dan meteen de politie in (CGVS Al. B.M.A. p. 11). In de documenten die u neerlegt staat echter te lezen dat men naar uw broer Ah. B.M.A. belde om te zeggen dat er een bom was; dus niet naar u. Volgens uw zus W.B.M.A. was het dan weer u die de politie opbelde; dus niet de buurman (CGVS W.B.M.A. p. 8). U verklaart ook dat u na het bellen met uw buurman naar huis ging en daar uw moeder en de bevoegde instanties aantrof. Ze vroegen uw moeder of ze iets had gemerkt of iets had gezien op de bewakingsbeelden.

Uw moeder zei dat ze op de beelden gemerkt had dat er iemand aan de deur was en dat ze aan haar schoondochters [de vrouw van u en van uw broer Al. B.M.A.] vroeg wie dat was en wat die aan het doen was. Haar schoondochters zouden gedacht hebben dat het om een zwerver ging, en daarom deden ze niets (CGVS Al. B.M.A. p. 12, 15). Zoals u dit vertelt, staat het ook zo te lezen in de door u neergelegde documenten. Als uw zus Y. daarentegen wordt gevraagd of de mensen aanwezig in het huis iets hadden gemerkt van het plaatsen van een bom, verklaart zij van niet; volgens haar was er wel een camera aan het huis maar werd niet opgemerkt dat iemand daar een bom had gelegd. Ze voegt er expliciet aan toe dat niemand de camerabeelden had gezien; immers, niemand lette op aangezien iedereen TV aan het kijken was (CGVS Y. p. 8-9). Van asielzoekers die documenten neerleggen ter staving van een bepaald incident, kan verwacht worden dat ze hiermee consistente verklaringen afleggen, en ook onderling coherent zijn. Dit is casu niet het geval. Over de door u neergelegde documenten in verband met deze bom aan uw huis (klachten van uw familie bij de politie) kunnen dezelfde opmerkingen gemaakt worden zoals bij de documenten in verband met de ontvoering van uw broer (zie boven). Over de foto's die u neerlegt, waarop een auto en een man te zien zijn, kan dan weer niet ontegensprekelijk worden afgeleid dat het net zou gaan om de bommenlegger aan uw huis in de omstandigheden zoals u ze beschrijft. De geloofwaardigheid van deze bom aan uw huis wordt verder in ondermijnd wanneer u onduidelijk blijft over wanneer u uw ouderlijk huis in Saidiya (waar de bewuste bom zou zijn geplaatst) precies heeft verlaten. Zo verklaart u enerzijds dat u meteen na het ontdekken van de bom (dus in augustus 2014) het ouderlijk huis definitief verliet en sindsdien steeds op uw werk verbleef; uw familieleden gingen volgens u vanaf dan bij andere familie wonen (CGVS Al. B.M.A. p. 12, 16, 17, 18). Anderzijds verklaarde u dat u pas sinds februari 2015 op uw werk bleef wonen (CGVS Al. B.M.A. p. 3), zoals ook moet blijken uit een document dat u neerlegt: u zou pas in februari 2015, meer bepaald na de recentste bedreiging vanwege de milities op 10.02.2015, aan uw liwa de toestemming gevraagd hebben om permanent op uw werk te blijven – u zou deze toestemming dan gekregen hebben op 15.02.2015 (document 5 dossier Al. B.M.A.) (zie ook verder). Dit strookt evenwel allerminst met uw andere verklaring dat u op uw werk zou zijn gebleven sinds de bom in augustus 2014.

Ten vierde wordt de geloofwaardigheid van een aantal door u aangehaalde concrete feiten andermaal ondermijnd daar uw verklaringen van de door u aangehaalde, concrete feiten uit uw asielrelaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op meerdere punten verschillen met uw versie op het CGVS. Zo haalde u bij de DVZ aan dat u in juli 2014 een dreigbrief had ontvangen van Kateib Hezbollah en andere milities (vragenlijst Al. B.M.A. CGVS 8.01.2016 vraag 3.5). Op het CGVS haalt u dergelijke dreigbrief daarentegen op geen enkel moment aan, ook niet wanneer u expliciet wordt gevraagd of er in de periode juli-augustus 2014 nog andere zaken waren gebeurd naast de beschieting van uw wagen en de bom aan uw huis (CGVS Al. B.M.A. p. 17). Er dan op gewezen dat u bij de DVZ had gesproken over een dreigbrief van Kateib Hezbollah, ontkent u dit en verklaart u dat u nooit een dreigbrief ontvangen heeft. Geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ nochtans werd gevraagd waar die dreigbrief is en u daarop expliciet antwoordde dat die verloren was, ontkent u wederom stellig dat u dat zou gezegd hebben, en insinueert u dat het zou gaan om de brief naar uw werk om de toestemming te vragen om daar te logeren wegens de bedreigingen (CGVS Al. B.M.A. p. 17). Echter, het louter ontkennen dat men iets gezegd heeft, is geen afdoende verklaring voor deze flagrante tegenstrijdigheid. Uw uitleg dat het misschien zou gaan om de brief naar uw werk kan ook niet weerhouden worden, aangezien deze brief dan weer niet verloren is gegaan, in tegenstelling tot wat u over de dreigbrief beweert op de DVZ. Ook over een tweede punt bij de DVZ spreekt u zich tegen op het CGVS. U verklaarde het volgende bij de DVZ: "[...] ik bleef ondergedoken tot mijn vertrek op 2 september 2015 want in februari 2015 kwam diezelfde militie op zoek naar mij. Ze vroegen geld aan mijn familie of ze gingen mij vermoorden"(vragenlijst Al. B.M.A. CGVS 8.01.2016 vraag 3.5). Wanneer u op het CGVS echter wordt gevraagd of u na de plaatsing van de bom – in augustus 2014 – nog persoonlijk werd bedreigd, zegt u: "Neen dus, want ik bleef altijd op het werk logeren". Meteen daarop echter past u deze verklaring aan en moet uit uw verklaringen blijken dat u in februari 2015 een laatste keer bedreigd werd en daarom een verzoek indiende bij uw werk om daar te mogen logeren (zie ook boven). Als u dan meer uitleg wordt gevraagd omtrent deze laatste bedreiging in februari 2015, verklaart u dat drie mannen u benaderden en bedreigden met een wapen dat ze in uw nek plaatsten. Ze zouden daarbij nogmaals aangestuurd hebben op een verplichte samenwerking met hen (zie boven), waarop u hen verzocht om wat bedenktijd, die u dan ook kreeg (CGVS Al. B.M.A. p. 16). Als u dan geconfronteerd wordt met uw andere versie van dit incident bij de DVZ (nl. dat de militie op zoek was naar u en daarom geld aan uw familie vroeg, en dat ze u anders zouden vermoorden), zegt u dat u dat niet weet en dat u dat niet heeft gezegd op de DVZ. Wanneer u wordt gezegd dat uw verklaringen in het Arabisch werden voorgelezen en u deze ter goedkeuring heeft ondertekend, herhaalt u dat u dat niet heeft gezegd (CGVS Al. B.M.A. p. 17). Echter, het louter vasthouden aan één versie van de feiten is geen afdoende verklaring voor deze radicale tegenstrijdigheid.

Het verzoek om te mogen verblijven op uw werk dat u neerlegt (document 5-6), is niet van dien aard dat het iets aan deze vaststelling zou kunnen wijzigen; er kunnen hierover immers dezelfde opmerkingen gemaakt worden zoals bij de documenten in verband met de ontvoering van uw broer (zie boven).

Welnu, de hierboven opgesomde anomalieën en incoherenties inzake de ter illustratie van uw asielrelaas aangehaalde concrete feiten, maken dat er andermaal ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van de jarenlange bedreigingen aan het adres aan u en uw familie vanwege het werk van u en uw broer in het leger.

Bovendien wordt de ongeloofwaardigheid van deze feiten verder bevestigd door opvallend gedrag dat u vertoont doorheen de jaren, ondanks de door u geschetste omstandigheden waarin u zou geleefd hebben (i.e. jarenlange bedreigingen en zelfs moordpogingen vanwege de militie Hezbollah). Zo blijkt uit uw verklaringen dat u steeds bent blijven werken in het leger als bewaker van de eerste minister, tot een week voor uw vertrek uit Irak op 2 september 2015 (CGVS Al. B.M.A. p. 7). Nochtans zou net dit werk in voor uw belagers hét belangrijkste motief vormen om u jarenlang te vervolgen, volgens u al sinds 2009. Zelfs nadat u naar eigen zeggen op het einde steeds op uw werk verbleef omdat u bedreigd werd en u daar wel veilig was, zou u nog af en toe naar huis teruggekeerd zijn om uw familie te zien (CGVS Al. B.M.A. p. 17). Dat u jaren aan een stuk verder bleef werken op de plaats die voor u toch dé oorzaak van uw problemen uitmaakte, en u, na u naar eigen zeggen in veiligheid te hebben gebracht door op dit werk te blijven overnachten, zich toch nog soms in de stad begaf waar uw vervolgers u reeds belaagd zouden hebben, is niet alleen bijzonder opmerkelijk voor iemand die verklaart omwille van dit werk voor zijn leven te vrezen; het maakt ook dat er serieuze vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Opvallend genoeg blijkt dat u in 2012 en 2013 – dus terwijl de bedreigingen aan uw adres volop bezig zouden zijn – naar Libanon (Beiroet) en Maleisië heeft gereisd om 'uit te rusten' (CGVS Al. B.M.A. p. 8) en dan telkens terugkeerde naar Bagdad, de plaats waar u toch vervolging zou te vrezen hebben van de milities, doet de wenkbrauwen fronsen. Het ondermijnt bovenal de vrees die u verklaarde te koesteren in uw land.

Naast de hoofdreden van uw vertrek uit uw land (nl. de bedreigingen vanwege de militie Hezbollah vanwege uw werk voor het leger), haalt u in het kader van uw asielrelaas nog een aantal andere elementen aan. Deze elementen op zich kunnen in uw hoofde evenwel geen aanleiding geven tot het toekennen van een internationaal beschermingsstatuut, en wel om volgende redenen.

U verklaart dat uw vader in 2005 vermoord werd wegens zijn lidmaatschap van de Baath-partij en dat jullie ouderlijke huis kort daarop beschoten werd. Ter staving van de lotgevallen van uw vader leggen u en uw familieleden een aantal documenten neer: overzicht van zijn promoties, zijn opleidingscertificaat bij de Baathpartij, zijn overlijdensakte (CGVS Al. B.M.A. p. 3-4 + documenten 20-24-25 dossier Al. B.M.A.). Hoewel begrip kan opgebracht worden voor de situatie van u en uw familie na de dood van uw vader, kan louter op basis hiervan niet besloten worden tot een actuele en gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde. Immers, uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dan wel dat voormalige Baath-leden in het verleden een doelwit vormden van bepaalde groeperingen (sjiitische milities) na het vallen van het regime van Saddam Hussein in 2003 – uit deze info blijkt echter ook dat voormalige Baath-aanhangers actueel niet langer systematisch gevisieerd worden, laat staan hun familieleden (zoals u). Dit blijkt ook zo uit een analyse van uw situatie. Na de moord op uw vader en de beschieting van jullie huis in 2005 ging u wel elders in Bagdad wonen, maar een jaar later al keerde u terug naar uw ouderlijke woning in Saidiya (i.e. de wijk waar jullie eerst woonden). Sindsdien bent u daar blijven wonen tot uw vertrek uit het land in 2015 en u ondervond daarbij geen problemen, los van de bedreigingen vanwege Hezbollah omwille van uw werk waarvan reeds omstandig werd aangetoond dat ze ongeloofwaardig zijn (zie boven). Op deze manier blijken in uw dossier geen elementen aanwezig die zouden wijzen op een actueel risico voor u in Irak wegens de moord op uw vader in 2005, nu meer dan tien jaar geleden. Zodoende kan wat dit betreft niet geconcludeerd worden tot het toekennen van een internationaal beschermingsstatuut.

U verklaart dat u in de periode 2007-2008 een jaar werkte als bewaker van de onderminister van Landbouw, Dr Sobhi Mansour al Jumaili, lid van de communistische partij in Irak. U weet het niet meer precies, maar u denkt in 2008 werden al zijn medewerkers (u dus ook) bedreigd omdat men de communisten als ongelovigen beschouwde. Daarop stopte u meteen met dit werk (CGVS Al. B.M.A. p. 5-6). Welnu, eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat volgens de informatie ter beschikking van het CGVS Sobhi Mansour al Jumaili in 2004-2005 actief was in de bovengenoemde functie, en niet in 2007-2008 zoals u het zegt. Wat er ook van zij, uw functie van een jaar toen als bewaker bij het Ministerie van Landbouw kan op zich geen aanleiding zijn voor het bestaan van een actuele en gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde. U geeft immers zelf aan dat u destijds meteen stopte met het uitoefenen van deze functie die u in het negatief daglicht stelde van bepaalde groeperingen. Met andere woorden, de aanleiding voor de militanten om u te vereenzelvigen met 'ongelovigen' (nl. uw betrokkenheid bij een communistische partij) heeft opgehouden te bestaan, waardoor er op dit moment geen redenen zijn zouden wijzen op een actueel risico voor u in Irak wegens deze functie jaren geleden.

Bovendien slaagde u erin na uw job bij het Ministerie van Landbouw opnieuw snel werk te vinden bij de autoriteiten (meer bepaald als militair bewaker van de eerste minister sinds 2008-2009), die u uitvoerde tot kort voor uw vertrek uit Irak in 2015. De problemen die u vanwege dit nieuwe werk zou ondervonden hebben, werden ongeloofwaardig geacht, zoals hierboven omstandig aangetoond (zie boven).

U verklaart ook dat uw schoonbroers (de echtgenoten van uw zussen Y. en W.B.M.A.) vermoord werden, respectievelijk in oktober 2014 en in juni 2015. Ter staving van de lotgevallen van deze mannen leggen u en uw familieleden een aantal documenten neer: hun overlijdensaktes, een uittreksel van overlijden en een aangifte bij de politie (CGVS Al. B.M.A. p. 12, 19 + documenten 19-21-22-23 dossier Al. B.M.A.). Hoewel uiteraard begrip kan opgebracht worden voor de situatie van u en uw familie (uw zussen in het bijzonder) na deze overlijdens, kan louter op basis hiervan niet besloten worden tot een actuele en gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde. U toont immers op geen enkele manier aan of en hoe deze moorden op u enige betrekking zouden hebben. Over de moord op de man van uw zus Yusra in oktober 2014 verklaart u dan wel te denken dat het misschien een laatste waarschuwing voor u was, maar eigenlijk heeft u geen idee of er een link met u is. U weet ook niet door wie hij werd vermoord of waarom – volgens u was hij gewoon een autohandelaar en had hij geen tegenstanders (CGVS Al. B.M.A. p. 17-18 + vragenlijst Al. B.M.A. CGVS 8.01.2016 vraag 3.5). Ook over waarom de man van W.B.M.A. vermoord werd, kan u weinig zeggen. U verklaart wel dat hij een soenniet was en jullie wijk Saidiya een gemengde wijk was, maar waarom hij vermoord werd, weet u niet. Op de vraag of zijn moord een reden zou zijn waarom u niet kan terugkeren naar Irak, verklaart u expliciet er niets mee te maken te hebben (CGVS Al. B.M.A. p. 19). Op deze manier brengt u geen overtuigende elementen aan waaruit in uw hoofde zou kunnen geconcludeerd worden tot het bestaan van een actuele en gegronde vrees voor vervolging omwille van deze moorden op uw schoonbroers.

Een ander element dat u opwerpt doorheen uw verklaringen is dat u op 2 september 2015 uit Irak bent vertrokken tijdens uw week verlof van uw werk en dat u op dit moment bijgevolg ongewettigd afwezig bent bij het Iraakse leger en dus een deserteur bent (CGVS Al. B.M.A. p. 7). Het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. U heeft evenwel geen overtuigende elementen aangehaald om omwille van één van deze redenen nood te hebben aan internationale bescherming.

Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming. U verklaart hierover immers het volgende: "Ja, ik weet niet wat ik zou krijgen van de militaire rechtbank als deserteur". Gevraagd of er een procedure loopt tegen u, antwoordt u: "Geen idee. Ik heb geen contact met mijn collega's" (CGVS Al. B.M.A. p. 7).

Wat betreft dus een eventuele vrees om bij een terugkeer naar Irak mogelijk voor lange tijd in de gevangenis opgesloten te worden of zelfs terechtgesteld te worden wegens uw ongewettigde afwezigheid, (cf. het feit dat u er van uitgaat dat u bij terugkeer naar Irak door de militaire rechtbank een straf zou worden opgelegd (CGVS Al. B.M.A. p. 7)), merkt het CGVS vooreerst op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat de Irakese autoriteiten u mogelijk daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u gedeserteerd bent. Hoe dan ook, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt niet dat u er in geslaagd bent om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde aannemelijk te maken. De documenten die u en uw familieleden neerlegden, veranderen hier niets aan. Uw huwelijksakte en de eerste pagina's van de paspoorten van u, uw vrouw en uw twee zonen hebben immers louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw familieleden. Uw badge van de commando's en van de groene zone en de werkbades van uw broer Ah. B.M.A. tonen enkel aan dat u en uw broer actief waren voor de Iraakse ordediensten, niet dat jullie in die hoedanigheden problemen ondervonden hebben. Het Turkse document dat u neerlegt gaat over de verdwijning van uw zoon A. tijdens jullie overtocht op zee. Hoewel uiteraard begrip kan opgebracht worden voor dit verlies, heeft dit stuk geen betrekking op het door u aangehaalde asielrelaas in uw land van herkomst Irak. De psychologische attesten in verband met uw andere zoon Adam vermelden dat hij te kampen heeft met slecht slapen, eetmoeilijkheden, angsten en moeilijk gedrag – dit zou te wijten zijn aan de traumatische ervaring van de overtocht op zee en het verlies van uw zoon A. daarbij. Ook hier kan begrip voor opgebracht worden, doch dit attest heeft geen betrekking op het door u aangehaalde asielrelaas. De overige documenten (overlijdensaktes van uw vader en uw twee schoonbroers, uittreksels van het overlijden van uw schoonbroers, aangifte bij de politie van de moord op de man van W.B.M.A., documenten in verband met de carrière van uw vader, uw verzoek aan uw liwa om permanent op uw werk te mogen overnachten en hun toestemming, klachten na de plaatsing van de bom bij uw huis, foto's van camerabeelden aan uw huis, kentekenbewijs van uw wagen, foto's van uw wagen, klachten van de ontvoering van uw broer Ah. B.M.A. en de beschieting van uw auto) werden reeds eerder besproken (zie boven).

Volledigheidshalve kan ook nog gewezen worden op de verklaringen van uw vrouw R.J.A. dat haar moeder (uw schoonmoeder) is omgekomen bij een bomaanslag op 19 september 2014 in de wijk Karrada in Bagdad (CGVS R.J.A. p. 3). Hoewel er uiteraard begrip kan opgebracht worden voor de situatie van uw vrouw, uzelf en uw familieleden na haar overlijden, kan louter op basis van dit incident noch voor u noch voor uw vrouw besloten worden tot gegronde vrees voor vervolging volgens de Conventie van Genève. Uw vrouw verklaarde over deze aanslag namelijk dat haar moeder zelf niet gevisieerd werd, maar dat er veel onschuldige mensen het leven lieten (CGVS R.J.A. p. 3). Op deze manier blijkt niet dat uw schoonmoeder het slachtoffer is geworden van een gerichte vervolgingsdaad op haar persoon, maar dat deze aanslag kadert in de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, waarvoor voor een analyse naar de hieropvolgende paragrafen wordt verwezen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten.

Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat.

Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschalige aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni – augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschalige aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden oplevert. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

Verder haalt u de moord op uw man op 25 oktober 2014 aan ter staving van uw vrees voor vervolging. U staft dit incident met het originele uittreksel van overlijden (document 2). Hoewel uiteraard begrip kan opgebracht worden voor uw situatie na het overlijden van uw man, bent u er echter niet in geslaagd om te tonen dat dit incident op u enige betrekking zou hebben (uw man werkte namelijk in een autohandel terwijl u huisvrouw was, CGVS, p. 7). Zo weet u niet om welke reden uw man werd vermoord (“Hij is om het leven gebracht wegens onbekende, mysterieuze redenen”, CGVS, p. 7). U weet evenmin door wie uw man werd vermoord (CGVS, p. 7). Gevraagd of uw man vijanden had, zegt u dat u dat niet weet (CGVS, p. 7). Bijgevolg bent u er - naar analogie met wat in de beslissing van uw broer staat hierover (zie boven) - niet in geslaagd om voldoende concrete en overtuigende elementen aan te reiken waaruit zou blijken dat u omwille van dit incident een gegronde, actuele en persoonlijke vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Hierbij verwijst u eveneens naar problemen met uw schoonfamilie inzake de moord op uw man. Meer bepaald nemen zij het u kwalijk dat hij vermoord werd omdat u destijds met hem trouwde en hij daartoe van Basra naar Bagdad verhuisde (waar hij dus vermoord werd) - om deze reden zou er na zijn dood ruzie zijn ontstaan en weigerde uw schoonfamilie u om (het lichaam van) uw man nog voor een laatste keer te zien (CGVS, p. 8). Hoewel deze reactie van uw schoonfamilie enigszins te begrijpen valt doch voor u een te betreuren zaak is, kan dit bezwaarlijk als een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit gezien worden. Bijgevolg kan louter op basis van deze reactie van uw schoonfamilie niet besloten worden tot het in uw hoofde bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit alle bovenstaande elementen blijkt dat u er niet in geslaagd bent om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Ter staving van uw asielaanspraak legde u de volgende foto's of kopieën van documenten neer: uw huwelijksakte, de identiteitskaarten van uw kinderen, uw woonstkaart, de geboorteaktes van uw kinderen, de identiteitskaart en de eerste pagina van het paspoort van A./S.B.H.A., de eerste pagina's van de paspoorten van u, uw broer Ah. B.M.A., uw schoonzus en uw kinderen, de identiteitskaart van uw schoonzus H., uw rantsoenkaart, de woonstkaart van uw broer Ah. B.M.A., de identiteitskaart van uw broer Ah. B.M.A. en de achterkant van uw eigen identiteitskaart. Deze documenten hebben echter louter betrekking op uw persoonsgegevens en die van uw familieleden, waardoor deze niets aan bovenstaande analyse veranderen. Het originele uittreksel van overlijden van uw man werd hierboven reeds besproken (zie supra), net als de overlijdensakte van uw vader (zie beslissing broer hierboven).

Wat betreft het eventuele bestaan in uw hoofde van een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, kan ook verwezen worden naar de beslissing van uw broer (zie hierboven).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen: “artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.”

Na een korte theoretische toelichting licht zij toe als volgt:

“Verzoekster werd in haar land van herkomst herhaaldelijk bedreigd. Ter illustratie van deze bedreigingen haalt verzoekster een aantal concrete feiten aan :

- Ontvoering van verzoekster haar broer, Achmed in september 2012;*
- Beschieting van de wagen van verzoekster haar broer, Ali, waarvan verzoekster en haar moeder inzittenden waren;*
- Plaatsing van een bom aan het ouderlijke huis van verzoekster*
- Moord van de echtgenoot van Verzoekster*
- Het toekomen van een dreigbrief, waarin de familie gevraagd werd geld te geven.*

Verzoekster is het fundamenteel oneens met de motivering van het CGVS aangaande het incident van de beschieting van de wagen, waarvan verzoekster en haar moeder in juli 2014 inzittenden waren.

Dit incident werd behoorlijk gedocumenteerd, doch het CGVS is van oordeel dat aan dit incident geen geloofwaardigheid kan worden gehecht. Zij baseert haar oordeel om de verklaring van verzoekster bij het CGVS :

“Ik denk niet dat de kogels de auto hebben geraakt, want ze hebben op een hoog niveau geschoten. De weg was voor mij afgesloten met beton obstakels daar”. (CGVS Y., p. 6).

Deze verklaring is naar het oordeel van het CGVS tegenstrijdig met de verklaring van de zus van Verzoekster, W.B.M.A., die heeft verklaard dat de auto geraakt werd door kogels. Voor de goede orde kan dit de verklaring van Verzoekster geenszins compromitteren nu W.B.M.A. niet aanwezig was bij de schietpartij. Verzoekster heeft de situatie in levende lijve meegemaakt en is dus het best geplaatst om een inschatting te maken van het desbetreffende incident.

Verzoekster heeft bovendien een verklaring gegeven over hoe zij de beschieting heeft ervaren. Gelet op de chaos op dat ogenblik is het niet verwonderlijk dat de exacte feiten niet 100% met elkaar overeenstemmen. Daarenboven heeft Verzoekster duidelijk aangegeven dat zij DACHT dat de auto niet met kogels geraakt was, doch zulks niet met zekerheid kon bevestigen.

Uit deze verklaring kan dus niet afgeleid worden dat Verzoekster een leugenachtige verklaring heeft afgelegd, integendeel. Er dient begrip opgebracht te worden voor de levensbedreigende situatie waarin Verzoekster verwickeld is geraakt.

Ook over de wijze waarop de familieleden in kennis werden gesteld van het incident oordeelde het CGVS dat de verklaringen tegenstrijdig waren.

Het incident dateert inmiddels van juli 2014, ruim 2,5 jaar na de feiten. De wijze waarop de familie in kennis gesteld werd, kan tevens door verschillende personen gebeuren.

Verzoekster heeft verklaard dat haar zus W.B.M.A. vermoedelijk in kennis gesteld werd door één van haar schoonzussen, S. of H. Verzoekster kon dit niet met zekerheid meedelen, aangezien zij op dat ogenblik in het ziekenhuis werd opgenomen. Verzoekster was bij deze kennisgeving dus evenmin betrokken.

W.B.M.A. verklaart daarenboven dat haar moeder haar 's nachts van thuis uit opbelde over dit incident berichtte. Dit kan kloppen, aangezien Verzoekster, gelet op de chaos, niet met zekerheid kon zeggen wie de familie had ingelicht van dit incident. Zij heeft duidelijk verklaard dat dit vermoedelijk door haar schoonzussen zou gebeuren.

Dit raakt de essentie van de bedreiging echter niet. Het CGVS gaat ook zeer licht over de foto's van de beschadigde auto, alwaar zij stelt dat hieruit niet op een objectieve manier aangetoond kan worden dat dit zou gebeurd zijn tijdens de beschietingen, quod non. Verzoekster stelt zich ernstige vragen over de interpretatie die het CGVS verleent aan “bedreigingen”.

Verzoekster heeft tijdens haar asielaanvraag melding gemaakt van een bom die in juli 2014 aan het ouderlijk huis van Verzoekster werd geplaatst.

Het CGVS oordeelt dat hierover eveneens incoherente verklaringen werden afgelegd. Volgens verklaring van Verzoekster heeft niemand de camerabeelden, die de voorkant van de woning in beeld brachten, opgemerkt, dus evenmin het plaatsen van de bom.

Volgens verklaring van de moeder heeft zij wel een persoon in de gaten gekregen, maar dacht zij dat dit een zwerver was. Het staat dus evenmin met zekerheid vast dat deze persoon iets te maken had met het plaatsen van de bom, zodat de verklaring van Verzoekster niet tegenstrijdig is, integendeel.

Het CGVS is ook van oordeel dat de geloofwaardigheid van dit incident ondermijnt werd door de onduidelijk over wanneer verzoekster het ouderlijk huis precies heeft verlaten. Het CGVS verwijst echter enkel naar het verhoor van broer, Ali, doch geenszins naar het verhoor van Verzoekster.

Verzoekster heeft na de moord op haar echtgenoot, bij gebreke aan inkomsten, haar toeverlaat gezocht in de Iraakse prostitutie. Het hoeft geen betoog dat de uitoefening van dit oneervolle beroep manifest afgekeurd wordt door de Islamse religie.

Ten gevolge van Verzoekster haar beroep als prostituée kreeg zij herhaaldelijk telefonische doodsbedreigingen van twee milities, Asa'ib Ahl Al-Haqq en Jaysh al-Mahdi.

Deze doodsb bedreigingen werden geuit omdat zij van oordeel waren dat Verzoekster een schande was voor het Islamitische geloof, temeer daar de uitoefening van dit beroep verboden is in Irak. Verzoekster heeft dit tijdens het verhoor bij het CGVS niet vermeld omdat haar asielaanvraag gelieerd is aan de asielaanvragen van haar familie. Het een en ander blijkt zeer duidelijk uit de bestreden beslissing van het CGVS, waarin expliciet verwezen wordt naar de verhoren van de overige familieleden (zoals Al .B.M.H. en W.B.M.A.). De familie was echter niet op de hoogte van Verzoekster haar verborgen beroepsactiviteiten, aangezien dit een schande voor de familie is en Verzoekster zich hiervoor ook schaamde. Zij zag echter geen andere uitweg om haar kinderen te onderhouden. Derhalve is een terugkeer naar Irak geen optie voor Verzoekster, aangezien haar vrees om te worden gedood reëel is. De echtgenoot van Verzoekster werd vermoord, Verzoekster werd beschoten in haar voertuig en er werden meermaals doodsb bedreigingen uitgesproken jegens Verzoekster naar aanleiding van haar werkzaamheden in het Iraakse prostitutienetwerk. Tot slot is Irak ontwricht door oorlog en terrorisme. Om al deze redenen dient het beroep gegrond verklaard te worden en dient Verzoekster de Vluchtelingenstatus worden toegekend.

2) Over de actuele situatie in Irak

De verwerende partij houdt voor dat de situatie in de streek, waar Verzoekster van afkomstig is, veilig is en dat er geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS heeft geoordeeld dat de veiligheidssituatie van het gebied van waar Verzoekster afkomstig is dient beoordeeld te worden, in casu dient de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden veroordeeld.

Het CGVS oordeelt op p. 7 in haar weigeringsbeslissing dat uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeren en moorden anderzijds.

Dit wordt enkel maar kracht bijgezet door Verzoekster en haar familie door de ontvoering van haar broer, de moord op haar echtgenoot, de beschieting op haar wagen, ...

Bovendien dient Verzoekster te benadrukken dat zij een alleenstaande vrouw met kinderen is en een uiterst kwetsbare bedreiging vormt in haar land van herkomst.

Uit de COI Focus Irak blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Bagdad van juni 2016 is dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist.

Tot slot erkent de Commissaris-Generaal dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Verzoekster is een alleenstaande vrouw met drie kinderen en derhalve uitermate kwetsbaar is een stad, waarbij de veiligheidssituatie door de Commissaris-Generaal zelfs als complex, problematisch en ernstig wordt beschouwd.

Op basis van deze vaststellingen is het voldoende bewezen dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is aangaande de subsidiaire bescherming en meer bepaald de positie van kwetsbare alleenstaande vrouwen met kinderen ten laste getoetst aan de actuele veiligheidssituatie in de provincie Bagdad."

2.1.2. In een nota met opmerkingen betoogt de Commissaris-generaal dat er geen gegronde middelen werden aangevoerd en voegt hij de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad" van Cedoca van 6 februari 2017 toe.

2.1.3. In een aanvullende nota van 7 september 2017 voegt de Commissaris-generaal de volgende documenten:

- COI Focus "Irak – Rekrutering door Popular Mobilization Units/al-Hashd al-Shaabi" van Cedoca van 23 juni 2017
- COI Focus "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van Cedoca van 5 juli 2017.

2.1.4. Ter zitting legt verzoekster met een aanvullende nota volgende stukken neer:

- psychologisch attest in hoofde van verzoekster en haar zoon F. van 11 september 2017 (stuk 2);
- psychologisch attest in hoofde van verzoekster en haar drie minderjarige kinderen van 19 september 2017 (stuk 3).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Hij dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt vast dat de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas wordt ondergraven door verschillende onwaarschijnlijkheden en tegenstrijdigheden. Verzoekster tracht de door de Commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar familieleden tijdens de CGVS-interviews te minimaliseren door te stellen dat haar verklaringen slechts gebaseerd waren op vermoedens van harentwege. Dit verweer kan de vastgestelde tegenstrijdigheden echter niet verschonen. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt, en dat hij dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk dient te doen. Het feit dat verzoekster niet met zekerheid kon zeggen of de auto tijdens de beschieting geraakt was door kogels omdat dit een traumatische gebeurtenis was, doet dan ook geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden. Evenmin worden deze in een ander daglicht gesteld door op te werpen dat verzoeksters zus niet betrokken was bij de beschieting. De Raad benadrukt dat van familieleden, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld. Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Gelet op het voorgaande, kan ook verzoeksters verweer dat zij niet aanwezig was toen haar zus op de hoogte gebracht werd bij de beschieting, afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden hieromtrent.

Verzoekster kan evenmin ernstig voorhouden dat zij en haar familieleden geen tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent de bom die voor hun huis werd geplaatst. De Raad merkt op dat verzoekster, toen haar gevraagd werd of niemand van de familie het plaatsen van de bom had opgemerkt, verklaarde dat *“Nee, er is wel een camera voor het huis. Maar we hebben niet gemerkt dat er iemand een bom had gelegd. De buurman heeft dat wel gezien.”* Verzoekster gevraagd of ze de camerabeelden had gezien of iets had gehoord, stelde zij dat *“nee, niemand had opgelet, iedereen was bezig, we zaten allemaal TV te kijken”* (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 8-9). Deze verklaringen zijn tegenstrijdig met de verklaringen van verzoeksters broer Al., die verklaarde dat zijn moeder hem had verteld dat zij op de camerabeelden een man aan de deur had opgemerkt, maar dat de familie dacht dat dit een zwerver was en dus niets hadden gedaan (Landeninformatie, stuk 14, nr. 11, p. 12 en 15). Verzoeksters verweer dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld of deze man de bom heeft geplaatst, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster en haar familieleden tegenstrijdige verklaringen aflegden over het feit of de familie iets had opgemerkt op de camerabeelden ten tijde van het plaatsen van de bom.

De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op de kern van verzoeksters asielrelaas en doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Verzoekster betwist bovendien geenszins de overige motieven in de bestreden beslissing waarom geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas van verzoekster. Gezien de motieven van de bestreden beslissing niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt aldus overgenomen door de Raad.

De Raad merkt op dat verzoekster in het verzoekschrift *a posteriori* nog een bijkomende reden opwerpt waarom zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, namelijk het feit dat zij bedreigd zou worden door de sjiitische milities omdat zij na de moord op haar echtgenoot in de prostitutie is beland. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster noch bij aanvang van de asielpcedure, noch tijdens het CGVS-interview op enig ogenblik gewag heeft gemaakt van deze thans in het verzoekschrift aangehaalde asielmotieven. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster is om zo spoedig mogelijk alle elementen nodig voor de beoordeling van haar asielaanvraag aan te reiken. De Raad is bovendien van oordeel dat van iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is. Het feit dat verzoekster deze asielmotieven pas in het verzoekschrift aanhaalt doet dan ook reeds afbreuk aan haar geloofwaardigheid. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster er niet in slaagt deze asielmotieven aannemelijk te maken. Verzoekster verklaarde tijdens het CGVS-interview immers dat zij na de dood van haar man bij haar tante in Jadriya ging wonen (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 3). Verzoeksters zus verklaarde bovendien dat haar moeder, haar twee broers met hun gezin en verzoekster met haar gezin daar woonden na de moord op de echtgenoot van verzoekster tot hun vertrek uit Irak (Landeninformatie, stuk 14, nr. 10, p. 3). Ook verzoeksters broer bevestigde dat verzoekster in Jadriya woonde (Landeninformatie, stuk 14, nr. 11, p. 19). Gelet op het feit dat verzoekster inwoonde bij haar familieleden, met wie zij bovendien uit Bagdad gevlucht is, kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster zich tot haar familieleden kon richten voor financiële steun. Bovendien acht de Raad het niet aannemelijk dat, gelet op het feit dat verzoekster samenwoonde met een groot aantal familieleden, niemand van haar familieleden op de hoogte zou zijn van verzoeksters activiteiten als prostituee noch van het feit dat zij telefonische bedreigingen zou ontvangen van de sjiitische milities omwille van dit feit. De Raad merkt op dat verzoeksters verklaringen ter terechtzitting dat zij weggelopen was en een jaar ondergedoken leefde klemmen met verzoeksters verklaringen tijdens het CGVS-interview en louter *post-factum* verklaringen betreffen die niet kunnen worden aanvaard en te meer afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen. Daarnaast dient nog opgemerkt te worden dat verzoekster in het verzoekschrift louter verklaringen aflegt en geen poging onderneemt om haar verklaringen enigszins met objectieve stukken te staven. Gelet op het voorgaande is de Raad van oordeel dat evenmin geloof kan worden gehecht aan deze asielmotieven zoals weergegeven door verzoekster.

Ter terechtzitting legt verzoekster twee psychologische attesten neer. Er dient opgemerkt te worden dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde trauma's werden opgelopen, noch kan hieruit op geen enkele manier worden afgeleid dat verzoeksters mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag. Aldus kunnen zij de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas niet herstellen. Uit het attest van 11 september 2017 blijkt enkel dat verzoekster en haar zoon F. begeleid worden door een kinderpsychiater omwille van psychosociale problemen. Het attest van 19 september 2017 bevat enkel de mededeling dat verzoekster en haar kinderen sinds 15 februari 2017 ambulantly psychotherapeutisch worden opgevolgd. Nadere documentatie omtrent de opvolging of de ernst van de problematiek ontbreekt. Dergelijke medische documentatie laat derhalve geenszins toe om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 14, nr. 1-2, 4-5 en 9) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *“Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis”* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van voormeld artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, bijgebracht door de Commissaris-generaal en getiteld *“UNHCR Position on Returns to Iraq”* dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.

Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door de Commissaris-generaal kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*“IDP’s”*) op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden.

Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers oplevert, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Er dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal de COI Focus "Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad." van 5 juli 2017 heeft toegevoegd, waarin de informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster verwijst naar haar profiel van een alleenstaande vrouw met kinderen, merkt de Raad op dat zij het feit dat zij daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd onvoldoende concreet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP